

'עמירם שוחט' – טביעתו של נער

הקריאה 'אדם בים' מזעיקה את צוות האוניה להצלת אדם שנפל לים. במהירות התגובה של הצוות, מרב- החובל בגשר הפיקוד ועד למכונאי בחדר המכונות, תלוי גורלו של האיש, לחיים או למות.

דוד'לה בן חורין, מפקד 'עמירם שוחט', מעיד¹ על החוויה האינטימית שהוא חווה בעת ההפלגה, לאחר העלאת המעפילים באיטליה. המדובר בנער כבן 14 ששמו רוברטו אשר הצוות הזר "קלט" אותו קודם לכן בנמל אלג'יר, מבלי לרשום אותו כחוק, בדרכם להכנת הספינה במרסיי. דוד'לה, על אף הספקות ביחס לזהותו, החליט להורידו עם המעפילים:

*צאנו ששם והפעם הנטיעה לא היה בה שום דבר שרש לתקריט שהיה שם על הטפינה ילד שהצוות לקח אותו באלג'יר. היות והם נכנסו לאלג'יר, טיפחה אתורית אחת נתנה להם את הילד על מנת שיעלו אותו לארץ. אני לא יודע אם התנאי היה כל כך ספורש. זה לא ברור לי. אף אחד לא היה על האניה הוץ מהצוות. ייתכן שאר ששם אמרו לטפחה ששם בוטעים לארץ-ישראל. אני חושב ששם רצו להטטר ששם אחד או לתת לן אפשרות לך-כוש טקצע וזה היה ילד קטן והוא התקבל לצוות. לי אחר כך ברור שהוא יהודי. הוא היה בן השע-עטר.

ששם בקשתו מהילד שים בפרסיל והוא נתן לי בשעות הופעה. אחרי כן אמרתי לצוות שהילד ירד אתנו. הם היו מתיחסים אליו כמו אל בער מיטון אבל הוא היה גם ילד ולא תפס את הענין משמשעל-היהתה משמעת של שים והיתה ג'רה פאחרי הקבינה. הקבינה היתה טאחרי הירכתיים ובין הקבינה והירכתיים היה ארגו ושם היתה הג'רה של השים. הוא היה מתגנב ויחיתה שים. באחת הפעמים הוא לקח את הו'רה והוא התהפך ונפץ החוטם לים והכרישים אכלו אותו. זה אף אחד גם לא ראה בכירנך שרש להגתי שהרגיש ועד שהוא הודיע, הילד היה כבר במרחק 100-150 מטר. דבר ראשון זרקתי גלגל הצלה לראות איפה, אבל אני ראיתי סיד בליטה על-יד הראש וראיתי שני כרישים מטני הצודים ביגשים אליו והוא מיד בעלם.

¹ עדות ב-16.1.56 – חט' 15 מיכל 16 תעודה 9, א"ט. ב-9.1.08 שוחחתי עם יהונתן כנרתי, מלווה בספינה. לדבריו, לגמרי לא בטוח שהיה זה ילד יהודי.